

Kryteria oceny pracy pisemnej kazusu z prawa publicznego

Ad. 1.

Złożona przez Jana W. w dniu 30 października 2010 r. skarga do sądu administracyjnego była dopuszczalna, bowiem skarżący wyczerpał, przewidziany w art. 53 § 2 ppsa, warunek, iż skargę na akt, co do którego ustawa nie przewiduje środków zaskarżenia, można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie właściwego organu do usunięcia naruszenia prawa.

Skoro organ, do którego zwrócił się skarżący, nie udzielił mu odpowiedzi, to zgodnie z art. 53 § 2 ppsa, skargę kieruje się w terminie 60 dni od daty wniesienia wezwania o usunięcie prawa. W konsekwencji, Jan W. skargę skierował w terminie.

(0-7 pkt)

Ad. 2.

W odpowiedzi na skargę organ samorządu terytorialnego stwierdził, iż Jan W. nie wykazał w skardze, że zaskarżona uchwała naruszyła jego uprawnienia, to jest interes prawny. Stanowisko to, jest niezgodne z zasadami i trybem kontroli sądowej przepisów prawa miejscowego, do których należała zaskarżona uchwała. Sądowa kontrola tych aktów, jest uruchamiana tylko na skutek inicjatywy właściwego podmiotu (wniesienia skargi). Inaczej niż w przypadku kontroli aktów prawa miejscowego w ramach nadzoru, która odbywa się z urzędu.

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wyodrębnia dwie grupy podmiotów uprawnionych do wniesienia skargi. Pierwszą, stanowią podmioty, które mają interes prawny. Drugą, podmioty powołane do ochrony interesu społecznego, na przykład prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich.

Wykazanie naruszenia interesu prawnego przez skarżącego, jako niezbędnej przesłanki do skutecznego zaskarżenia przepisów prawa miejscowego, oparte jest na treści przepisu art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r., Nr 142, poz. 159 ze zm.) i art. 50 § 1 ppsa. Wbrew stanowisku Rady Gminy Z., przedstawionemu w odpowiedzi na skargę, Jan W. wykazał, że zaskarżona uchwała narusza jego uprawnienia, bowiem jako ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na sprzedaż alkoholu, jest adresatem

norm uchwały, która ustaliła ciężące na nim obowiązki w przypadku, gdy złoży wniosek o wydanie mu zezwolenia.

Jego legitymacja do złożenia skargi do sądu administracyjnego, oparta na kryterium „interesu prawnego”, została więc wykazana.

(0-10 pkt)

Ad. 3.

Podjęta uchwała naruszyła zarówno przepisy ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2002r., Nr 146, poz. 1231 ze zm.) jak i zasady ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004r., Nr 173, poz. 1807 ze zm.).

Jak słusznie wskazał skarżący, uchwała Rady Gminy może jedynie określić punkty sprzedaży alkoholu oraz ich usytuowanie, nie może natomiast uzależnić wydawania zezwoleń od wpłaty kwot na jakikolwiek cel (choćby słuszny społecznie). To naruszenie wskazuje, że są podstawy do uwzględnienia przez sąd skargi i stwierdzenia nieważności uchwały, w części dotyczącej uzależnienia wydawania zezwoleń na sprzedaż alkoholu od dokonywania przez wnioskodawców wpłat (art. 147 § 1 ppsa).

Jan W. wniósł wprawdzie o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości, to jednak sąd administracyjny, nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi, dokona oceny zgodności z prawem zaskarżonego aktu i rozstrzygnie o zakresie jego obowiązywania.

(0 do 6 pkt)

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi,
- poprawność wskazanej podstawy prawnej,
- zasadność i sposób argumentacji,
- umiejętność stosowania zasad wykładni.
- słownictwo i komunikatywność przekazu,
- układ i styl wypowiedzi,
- gramatykę i ortografię.

Pozostałe 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację,
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką kazusu.